

ויליאם שקספיר

מהומה רבה על לא-דבר

תרגום: ט. כרמי • בימוי: מיכאל גורביץ • תפאורה: משה שטרנפלד • תלבושות: דידי גולן
מוסיקה: יוני רכטר • תאורה: אבי-יונה (כמבי) בואנו

משתתפים: יפי מירי הארימון, אורי אברהמי • ברוריה אלבק • שרון אלכסנדר • לופי (כבה) ברקוביץ • אלב
ליאת גורן • נתן דטנר • חגית דסברג • רפי וינשטוק • מרק חסמן • שמוליק יפרח • הוגו ירדן • אדה
אריאל פורמן • אבי פניני • דוד קיגלר • שבתאי קנורטי • נחום שליט
הולדים: בוק פלמן • גלעד צן • מיכל בוני • מורן סם טוב • ניר גרשמי • אבינו ביילה

תיאטרון עירוני באר-שבע

הנהלה ציבורית

אליהו שפירא - יו"ר ההנהלה

ציפי פינס

משה זילברמן

שרה ליסובסקי

צבי ברמן

שמואל שילה

מרגלית סטנדר

מנהלת התיאטרון

ציפי פינס

מנהל אדמיניסטרטיבי

יהודה עינן

במאי בית

אהרון אלמוג

מחזאי בית

הלל מיטלפונקט

מינהלה

מזכירת התיאטרון - נעמי אלתר

מנהלת מכירות - דפנה הורוביץ

יחסי ציבור - דליה רוזנפלד

מדור שکر - ענת זיו

מנהלת מח' מנויים וקופה - בת שבע יונה

קופאיות - מרי עמית/נטע יוגב

כתבנית - אמירה אגם

מנהלת חשבונות - יהודית שמש

מנהל טכני ויצור - יואב מהרבני

מנהלי הצגות - אבי אלתר/שלמה לסרי

אחזקת בנין ותפאורה - אושרי אורנשטיין

נער שליח - רפי קטיה

צוות טכני

מרק פבזנר / עודד פופר

חיים אבוטבול / איציק קריספין

מנהל במה ראשי - משה הראל

מנהלי במה - אבי קובני / יוספי אלי

חשמלאים

יצחק זדה / מריו לרמן

שמואל מירשווילי / דרור כץ

מיקי סלימי

מלבישות

סוזי כהן / אילנה כהן / ציונה לוי

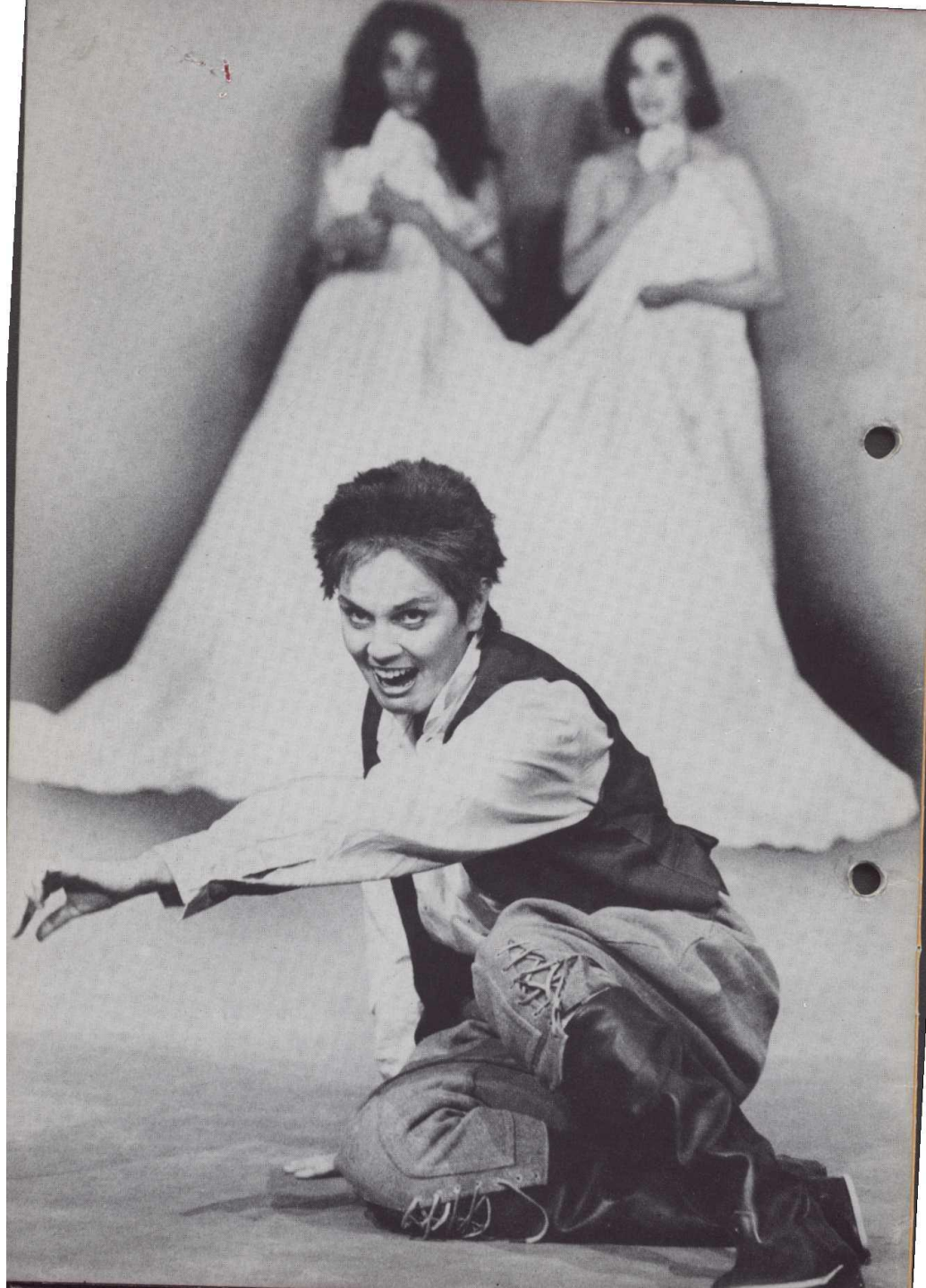
התיאטרון פועל בסיועם הכספי של:

עיריית באר-שבע

משרד החינוך והתרבות

התיאטרון העירוני באר-שבע

רח' זלמן שזר טל. הקופה 057-74848

מהומה רבה

מאת: **ויליאם שייקספיר**

תרגום: **ט. כרמי**

בימוי: **מיכאל גורביץ**

תפאורה: **משה שטרנפלד**

תלבושות: **זידי גולן**

מוסיקה: **יוני רכטר**

תאורה: **אבי-יונה (במבי) בואנו.**

משתתפים (לפ סדר האי-ב):

אורי אברהמי - דון פדרו, נסיך ארגון

ברוריה אלבק - מרגרט, בת-לויה של הרו

שרון אלכסנדר - קלודיו, אציל צעיר מפירנצה

לופו (בבה) ברקוביץ - שומר

אלבי גבריאל - בורקיו, בן-לויה של דון גיון

ליאת גורן - באטריציה, יתומה, בת-אחיו של לאונטו

נתן דטנר - בנדיק, אציל צעיר מפדואה

חגית דסברג - אורסולה, בת-לויה של הרו

רפי וינשטוק - בלתזר, זמר

מרק חסמן - לאונטו, מושל מסינה

שמוליק יפרא - קונרד, בן-לויה של דון גיון

הוגו ירדן - דוגברי, מפקד המשמר

אדוה עדני - הרו, בתו של לאונטו

אריאל פורמן - דון גיון, אחיו הממזר של דון פדרו

אבי פניני - ורגיס, שותפו של דוגברי

דוד קיגלר - לבלר, שומר

שבתאי קונורטי - אחיו הזקן של לאונטו

נחום שליט - הנזיר פרנסיס, שומר

ברק פלמן/גלעד גץ - נער בשרותו של בנדיק

מיכל ברנד - בת לוויה

מידן שם-טוב/ניר גרשפלד/אביעד בליה - קופידון

על לא-דבר

מנהל טכני: יואב מהרבני

מנהל הצגה: שלמה לסרי

עוזרת במאי: רבקה נוסן

עוזרת למעצבת התלבושות: דלית ענבר

מנהל במה: אבי קובני

תפעול הצגה: דרור כץ

רקויזיטור: חיים אבוטבול

עיצוב גרפי: סטודיו שתיים

צילומים: הרמת, דורית רדט

בניית תפאורה: ארגונית

פאות: ליליאן ברושבסקי

תפירת תלבושות נשים: אהובה שירי

תפירת תלבושות נשים: ברטה קוורטף

תפירת תלבושות גברים: אופנת פריז

תפירת תלבושות גברים: מרדכי פיבלוביץ

מסכות ואביזרים: אילה צרפתי

דיקציה: אסי אשד

סיוע בתנועה: אבי שמר

עריכת התוכניה: דורית חכם

תודתנו לארכיון לתיאטרון ע"ש גור בירושלים בעבור החומר

לתוכניה.

תאריך הצגה ראשונה: 6.9.90

משך ההצגה: כשעתיים כולל הפסקה

נישקה

מהומה רבה על לא דבר היא היחידה בין הקומדיות החשובות של שיקספיר שגיבורתה אינה מתחפשת בלבוש גבר. ויולה ב"הלילה השנים-עשר" ורוזאלינד ב"כטוב בעיניכם" לובשות כלי-גבר מתחילת המחזה, ורק בסיומו הן לובשות שוב שמלה. פורציה, נריסה ויסיכה ב"הסוחר מוונציה", וכן יוליה במחזה המוקדם "שני הגינטלמנים מוורונה", מתחפשות לגבר כדי לזכות בגבר או לנחול נצחון עליו. רק גיבורת "מהומה רבה על לא דבר" אינה נפרדת משימלתה, אף-על-פי שוהי הקומדיה היחידה, שבה משמשת התחפושת בכלל נושא דראמאטי ופילוסופי של המחזה. "מהומה רבה על לא דבר" היא קומדיה של מסיכות, מסיכות בממש ומסיכות במושאל; הקומדיה שבמחזה וגם היסוד הטראגי השזור בה עיקרם הסתירה בין מראית-עין והתנהגות חיצונית, מצד אחד, לבין המציאות שמאחורי מראית-העין, מצד אחר.

מסיכות ותחפושות מופיעות בשלוש אפיזודות חשובות במחזה: בשעת ריקוד במסיכות מחזר דון פדרו אחר הרו למען קלודיו ידידו; באמצעות מעשה הונאה והתחפשות מסובך מפתה דון ג'ון את קלודיו ודון פדרו להאמין שהרו היא פרוצה; ולבסוף, זוכה קלודיו החוזר בתשובה בכלה מחופשת במקום הרו, ובאופן זה בא הכל על מקומו בשלום. שלוש אפיזודות אלה מצטרפות לקבוצת דימויים, המצביעה על נושאו העיקרי של המחזה: הסתירה, הקיימת לעתים קרובות, בין מראית-העין והמציאות לאמיתה, ומכאן הסכנה שבשיפוט דברים על-פי מראיתם החיצונית בלבד.

נושא זה משתקף גם במבנהו הדרמטי של המחזה, שבו מהפך שיקספיר את שיווי-המשקל הרגיל בין העלילה והתת-עלילה. הגיבור והגיבורה של הסיפור הראשי עומדים

הממס

במרכז ההתעניינות להלכה בלבד, ואילו כוחו הקומי והדרמטי של המחזה - וכן עיקר תשומת לבנו - מופנה אל היחסים בין ביאטריס ובנדיק, שהם תרומתו העצמית שיקספיר לסיפור המושאל ממקורות אחרים. תפקידיהם הם שמשווים למחזה את הברק והשנינות הלשונית המיוחדים לו. הרו היא דמות חיוורת, שאין לה כמעט מה להגיד. דודניתה ביאטריס היא שמאיצה בה לעשות מה שצריך לעשות. היא מדגישה מה שברור לנו גם בלאו-הכי, שהרו אינה מסוגלת לפצות פיה. גם קלודיו, אף-על-פי שהוא מרבה דברים יותר מהרו, אינו דמות הירוואית יותר ממנה, הוא מתואר כגיטלמן בעל-נימוסים, איש אמיץ בשעת קרב, הנוהג על-פי מיטב הכללים כשהוא מתפנה לעיסוק של ימי-שלום - להתעלסות באהבים. זאת אין אנו רואים, אנו לומדים על כך מפי בנדיק. בוראו מאהב נמרץ זה אינו מניח לו אפילו לחזר בעצמו אחר הנערה האהובה עליו. קלודיו שש להצעתו של דון פדרו לחזר אחר הרו בעברו ובמקומו. חשובה הדרך, בה מוקיע שיקספיר את המציאות שמתחת לפני האהבה החצרנית ושגעונוותיה. קלודיו מתפתה על-נקלה לרמזיו של דון ג'ון בענין אי-צניעותה של הרו; והרי הוא יודע היטב כמה נבזה הוא האיש, שהעליל על דון פדרו, שהוא מחזר אחרי הרו לעצמו, ולא לקלודיו. קלודיו, ההולך שולל אחר שבועותיו של דון ג'ון ומעשה-ההונאה שלו, נשבע להמיט קלון על הרו בפומבי, ובוחר לצורך זה בהזדמנות אכזרית ביותר. בשעה היעודה לנישואיהם ולעניי כל

כורת

קרואים שנאספו ובאו, הוא מאשים אותה בפריצות.

שיקספיר מבקש לומר, שהגישה המקובלת לאהבה ולנישואים, אפילו תהא מקושטת בצחצחות-לשון ובנופת-צופים, אינה, לאמיתו של דבר, אלא מסחרית וחמרנית. המאהב החצרוני מסוגל למעשי אכזריות, כוח-שיפוטו לקוי, הוא פתי מאמין לכל דבר, וחדל-אישים במהותו. "סגידתו" לאשה - תרמית, שהרי מבחינה חברתית נחותה האשה בעיניו ונתונה לחסדי קרוביה הגברים, לרצונם ולשרירות-לבם. המחזה מסיר את המסיכה מעל מוסכמות האהבה החצרונית ומגלה את פרצופה האמיתי. והיפוכו של דבר בתת-העלילה, העוסקת אף היא בהסרת מסיכות, אבל המגמה הנחשפת כאן שונה לחלוטין מזו שמייצג קלודיו. שהרי העמדה אשר גם בנדיק (ביאטריס מכריזים עליה בקולי-קולות באזני כל מכריהם וידידיהם, היא עמדה של שנאת-נישואים ותיעוב הדדי. הוא רווק והיא רווקה, שניהם מתנגדים לנישואים ושניהם נותנים פרסום לדעותיהם בכל הזדמנות. לא ייפלא איפוא שדון פדרו, המחפש איזו דרך לבלות את השבוע שנוטר עד לנישואי קלודיו, סבור כי מהתלה נאה היא לקבל עליו מלאכה מן המלאכות של הרקולס ו"להדליק אש אהבה עזה" בין בנדיק ובין ביאטריס. השיטה שהוא נוקט היא קומית להפליא, ושיקספיר משווה לה טעם אירוני כפול. בעזרת תחבולה מביאים גם את ביאטריס וגם את בנדיק לידי כך, שכל אחד מהם שומע בסתר שיחה הנסבה עליו ומתארת את

האהבה הגדולה והנואשת שרוחש לו השני, אהבה שאסור לגלותה מחשש פן ישפוך האהוב קיתוני לעג על ראש אוהבו. שניהם מתוארים כאילו הם נוהגים כאוהבים נואשים, הנמקים ומיתששים מחוסר מזון ושינה. מטרתם של מתחבלי התחבולה היא להחניף לאהבתם-העצמית של בנדיק וביאטריס וכך לעורר בהם אהבה הדדית. אבל מבחינה מסויימת נכשלת המזימה - וכאן האירוניה הכפולה. שכן במקום שיצמיחו התחבולנים אהבה חדשה בין השניים, הם קוראים דרור לאהבה שכבר היתה קיימת ימים רבים גם בלאו הכי, בלי שהיתה ידועה אפילו לאוהבים עצמם. לאחר שהם מסירים סוף-סוף את המסיכות, מגלים פתאום ביאטריס ובנדיק כיצד הוליכום שולל וכפו עליהם לגלות אהבתם זה לזה. וכך, "מתוך רחמים" ו"אחרי שידולים רבים" נישאים זה לזה האויבים לשעבר.

מתברר כי האהבה הקונבנציונאלית, החצרונית שטחית היא וחומרנית, ואילו שנאת הנישואים והאנטיפאטיה השוררת בין ביאטריס ובנדיק לא באו אלא לחפות על משיכה הדדית, הבנה ויראת-כבוד. בשני המקרים מוסרת המסיכה והאמת יוצאת לאור. במחזה, שאינו אלא קומדיה קלת-דעת למראית עין, אומר שיקספיר כמה דברים חשובים על האהבה, הנישואים ויחסי המינים. האומנם נוכל לפטור מחזה זה באימרת הכנף: "מהומה רבה על לא דבר"? **(מתוך נשף המסכות, שיקספיר - עולמו ויצירתו מאת א.א. מנדילוב וא. שלוי).**

הסוררת, גם בנדיק ובאטריצ'ה מתכחשים לאהבה; הם אינם נותנים אמן בשבועותיה ובמחאותיה השגורות בפי כול, אך אין ספק שאהבת-אמת מפעמת בלבם. אצל קלודיו ואצל הרו הנכנעת, לעומת זאת, משמשים גינוני-האהבה כמסווה לחיזור לשם נוחות; רגשותיהם יועמדו למבחן ויימצאו לקויים בחסר.

(מתוך מאמרה של רות נבו במבוא ל"מהומה רבה על לא דבר" בתרגומו של ט. כרמי).

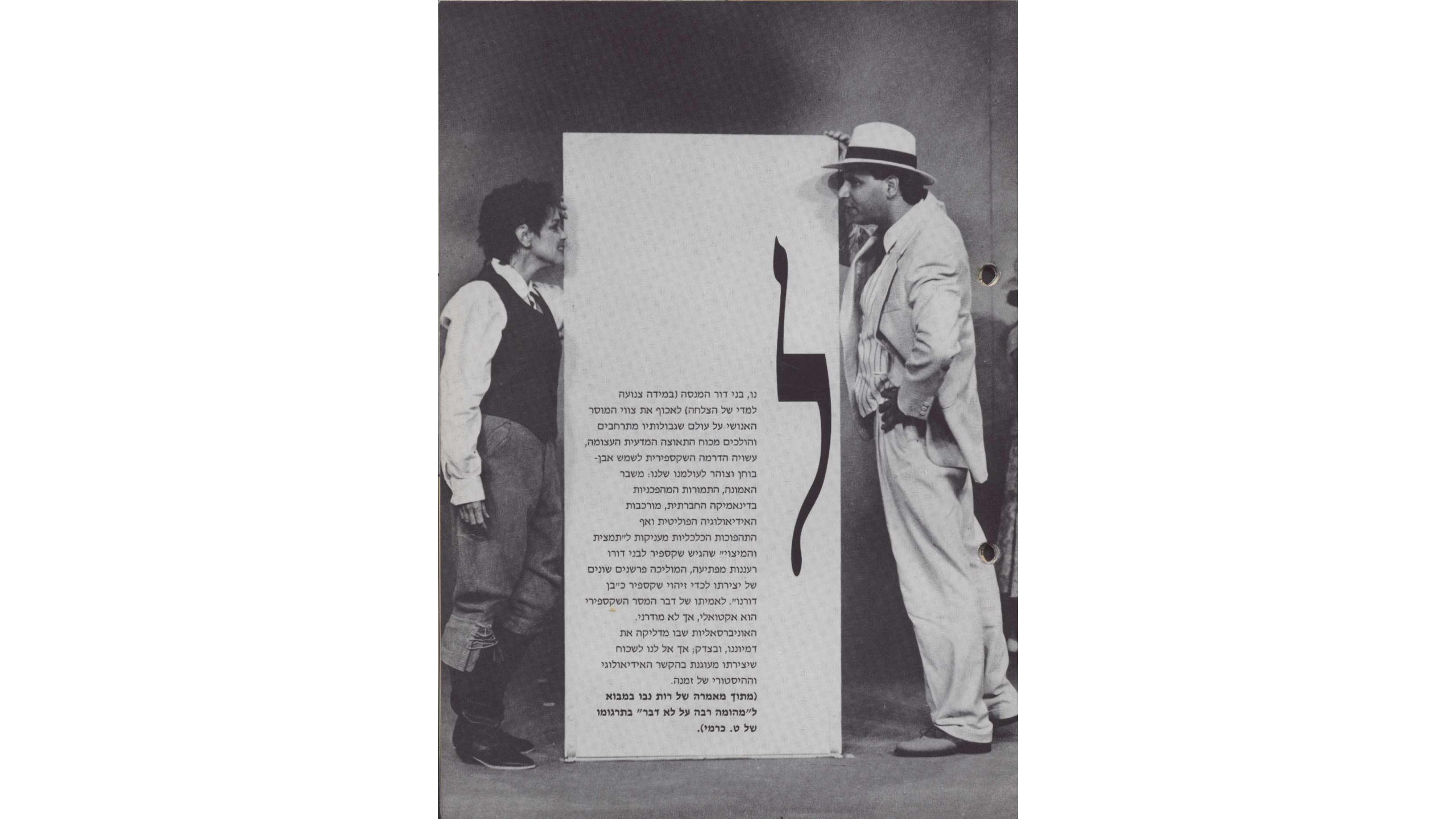
קספיר, בדומה להיסטוריה, לעולם איננו חוזר על עצמו. אך בניגוד להיסטוריה ניכרת אצלו התקדמות מתמדת בשליטה בחומרים הדרמטיים. תבניות-גרעין ומגמות מוכרות, מצבים, טיפסי אופי ומוטיבאציות, פושטים צורה ולובשים צורה בגלגליהם ממחזה למחזה. מחזות מאוחרים מצטיירים בעינינו לעתים תכופות כגרסאות מעובדות של מחזות קודמים, ומסיבה זו ממש הם נראים לנו עמוקים יותר, מורכבים לאין-שיעור, ובעלי תהודה חזקה בהרבה.

המחזה **"מהומה רבה"**, שכתבתו הסתיימה, על-פי דעתם של רוב החוקרים, בשנת 1598, מזכיר במיוחד את הקומדיה הקודמת לו **"אילוף הסוררת"**. מבחינה מבנית נשענים שני המחזות על זוגות של ניגודים ועל דרכי האילוף והזיווג העקלקלות, אך המחזה המאוחר עולה על קודמו ביפי הכתיבה והביטוי, ושלא כמו קודמו הוא מפקיד את היוזמה הקומית בידי גיבורה תוססת, הלא היא באטריצ'ה, ולא בידי הולל ופוחז כפטרוצ'יו. מוסכמות האהבה והתשוקה, רגשות החיבה והספונטאניות, החלום והמצויאות, הגלוי והצפון, העמדת-הפנים והתרמית, כל אלה נבחנים בשני המחזות - ממש כמו בכל שאר הקומדיות - באמצעות גינוני החיזור; הללו מאפשרים את תנודות המטוטלת בין זוגות ניגודים אלה במהלך ההתקדמות רבת-המתח של סיפור-העלילה. בנדיק ובאטריצ'ה הם האחרונים בשורה ארוכה של כופרים ואנשי-לצון, והם גם המורכבים שבהם. בקומדיות המוקדמות נתפש האהב כקורבן מועד ומגוחך של ייסורי-אהבתו ושל אדישותה המתנשאת של גבירתו, והוא משמש מטרה לחצי לעגם של השוטים עזי-הפנים. ב"אילוף הסוררת", בני הזוג הכופרים ברומאנטיקה מוצאים אהבה בנישואין, ואילו האוהבים הנלהבים למראית עין אינם מוצאים כל נחמה בזיווגם.

אצל צמד הזוגות ב"חלום ליל קיץ"

מתהפכים מוסכמות-האהבה ורגשות-האהבה על פיהם, אך האיזון מושב על כנו על-ידי "יריפוי" האוהבים הנשואים, תאבי-המריבות, טיטניה ואוברון. כגיבורי **"אילוף**

נו, בני דור המנסה (במידה צנועה
למדי של הצלחה) לאכוף את צווי המוסר
האנושי על עולם שגבולותיו מתרחבים
והולכים מכוח התאוצה המדעית העצומה,
עשויה הדרמה השקספירית לשמש אבן-
בוחן וצהר לעולמנו שלנו: משבר
האמונה, התמורות המהפכניות
בדינאמיקה חברתית, מורכבות
האידיאולוגיה הפוליטית ואף
התהפכות הכלכליות מעניקות ל"תמצית
והמיצוי" שהגיש שקספיר לבני דורו
רעננות מפתיעה, המוליכה פרשנים שונים
של יצירתו לכדי זיהוי שקספיר כ"בן
דורנו". לאמיתו של דבר המסר השקספירי
הוא אקטואלי, אך לא מודרני.
האוניברסאליות שבו מדליקה את
דמיונו, ובצדק; אך אל לנו לשכוח
שיצירתו מעוגנת בהקשר האידיאולוגי
וההיסטורי של זמנה.
**(מתוך מאמרה של רות נבו במבוא
ל"מהומה רבה על לא דבר" בתרגומו
של ט. כרמי).**

אדוה עדני • ליאת גורן

אריאל פורמן

חגית דסברג • אדוה עדני • ברוריה אלבק

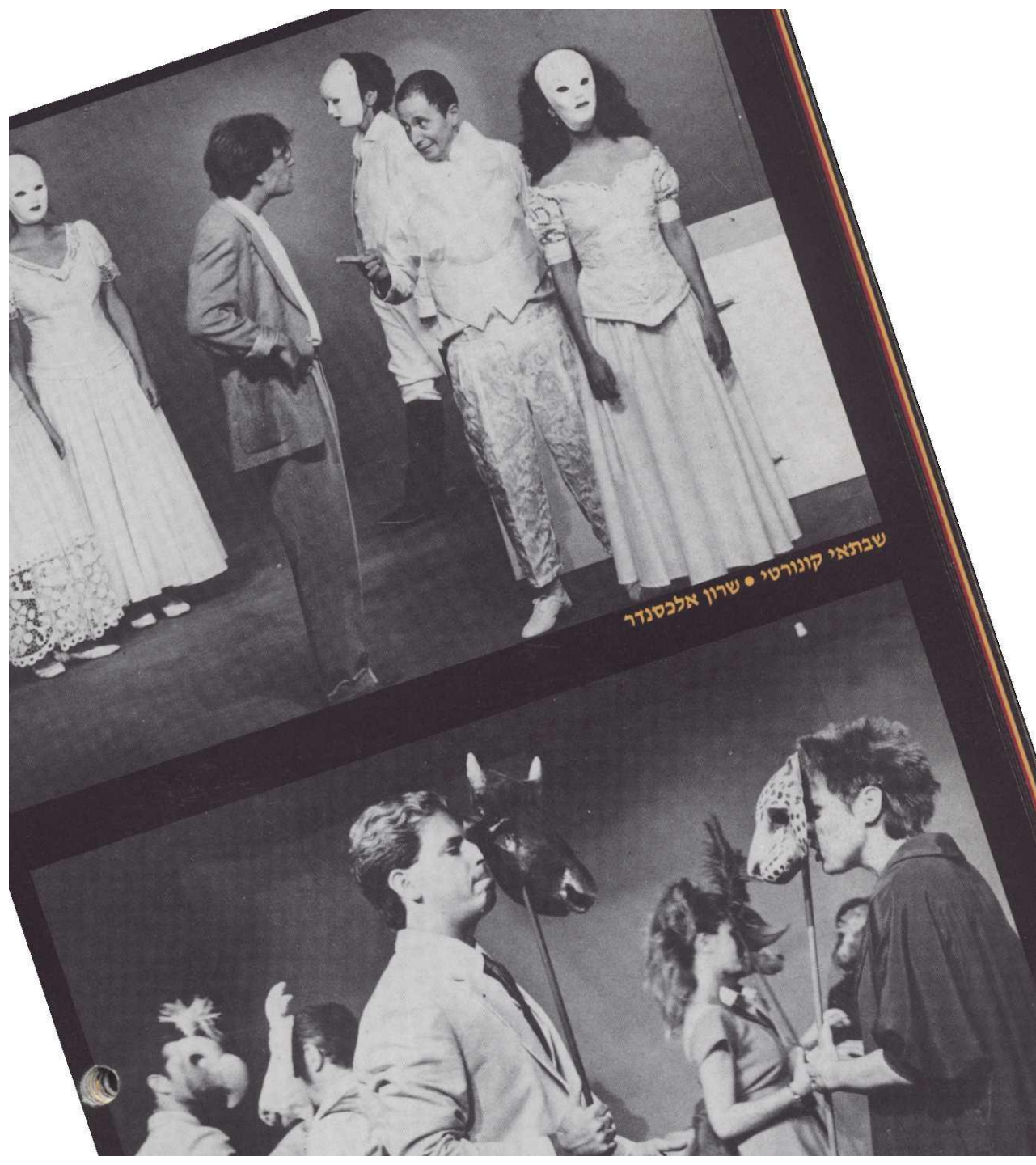

שבתאי קונורטי • שרון אלכסנדר • מרק חסמן

אדוה עדני

שבתאי קונורטי • שרון אלכסנדר

שבתאי קונורטי • שרון אלכסנדר

ויליאם

שקספיר

נולד ב-1564 בעיירה סטרטפורד באנגליה. כבנו של אורח מכובד ואמיד רכש השכלתו בבית-ספר, שתוכנית לימודיו הקלאסית כללה לימודי השפה הלטינית וספרותה. לאחר שנשא אישה והקים לו בית, נדד ללונדון ועבד שם כשחקן ומחזאי. בשנים 1594-1592, כשנסגרו תיאטרוני לונדון, עקב מגיפה שפרצה בעיר, רכש לו פופולריות ותהילה כמשורר. למרות שהכתיבה עבור התיאטרון נחשבה בזמנו נחותה לעומת השירה בחר להמשיך ולכתוב מחזות, אולם כרבים מבני דורו המשיך והתמיד בכתיבת סונטות (אשר לא טרח להוציאן לאור).

בשנת 1594 הצטרף להקת הלורד צ'מברלין והיה חבר בה כשחקן ומחזאי כ-16 שנה. זו הייתה תקופת פריחה אמנותית לשייקספיר וללהקה, שהציגה מספר רב של מחזות בפני המלכה אליזבת.

כשפג תוקפו של החוזה על הקרקע עליה עמד בנין התיאטרון, התאגדו מספר חברי הלהקה ושייקספיר ביניהם והצליחו להקים תיאטרון חדש - תיאטרון "גלוב".

בשנת 1603 קיבלה הלהקה את חסותו של המלך ג'יימס הראשון והפכה ללהקה הראשית בלונדון. כעשר שנים היה המחזאי הפופולארי ביותר של תקופתו. עבודתו ואישיותו זכו להערכה ואהדה רבה. כשנשרף התיאטרון, ניתק קשריו עם להקתו וחזר להשתקע בסטרטפורד. נפטר ב-1616 ונקבר בעיר הולדתו.

ויליאם שייקספיר מגלם באישיותו את פריחתה של הדרמה הרנסנסית האנגלית. הוא פירנס את הבמה האנגלית במחזות מגיאורים שונים: קומדיות עסיסיות, רומנטיות ומפוכחות כאחד, מחזות היסטוריים בעלי חוון אנושי ופוליטי מעמיק, וטרגדיות החודרות את נבכי התודעה האנושית. אמנותו, לא זו בלבד שהפכה סמל מייצג לתנופה התרבותית של דורו שלו, אלא שהציגה דגם ומופת, שהדרמה האנגלית בפרט והדרמה העולמית בכלל, אינן יכולות להנתק ממנו מאז ועד היום.

יוצרי ההצגה

יכאל גורביץ

בימוי

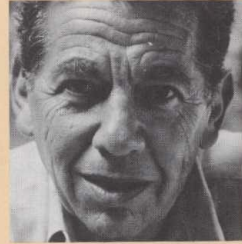
יליד 1951, תל-אביב. בוגר הסטודיו למשחק שבהנהלת ניסן נתיב, שבו הוא מורה כיום. השתלם בלונדון בבימוי ובחינוך. שימש כבימאי-בית ב"הבימה" במשך חמש שנים.

מחזות שכתב וביים: **מלאכים הם לא לנצח, סטניסלבסקי, סטניסלבסקי, סטניסלבסקי, מסע לכיוון הים, אורפיאוס.**

בהבימה ביים את: חקירה חוזרת בדבר מותו המוזר של אנרכיסט מפוקפק, פילומנה, שלומית, קאוויאר ועדשים, סנג'ר, מלון קטן בצד, הבית ברחוב שנקין, גן ריקי.

בתיאטרון חיפה: **מלחמת טרויה לא תהיה, מקס ומוריץ, בלה, מורדוך הערבי וזבישק הסוס, מרד המתים.** במסגרת עבודות גמר של תלמידים בבית הספר של ניסן נתיב ביים את **כולם היו בני חוץ מנעמי, שחור היה הלילה, חלום ליל קיץ.**

לאחרונה ביים את **מקבת** בתיאטרון הקאמרי ואת **מלאכת החיים** בהבימה.

כרמי

תרגום

ט. כרמי זכה בפרס ביאליק לספרות יפה לשנת תשי"ן על ספר שיריו האחרון **"שירים מן העזובה"** (דביר). בין ספריו הקודמים: **"אחת היא לי"** (ספריית פועלים), **"ליד אבן הטועים"** (דביר) ו**"נחש הנחשת"** (דביר).

מרבה לתרגם לתיאטרון. בין תרגומיו: **המלט** (שיצא השנה במהדורה חדשה), **מידה כנגד מידה וחלום ליל קיץ** לשייקספיר; **סיראנו דה ברז'ראק** לרוסטאן; **אנטיגונה** לסופוקלס; וכן מחזות מאת ג'ורג' פאוקהאר, ברקט, גאלדארוד, ג'רודו, אלבי וביהן.

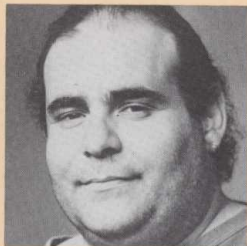
לאחרונה יצא לאור תרגומו ל**"רוזנקראנץ וגילדנשרן מתים"** לתום סטופארד, ובימים אלה סיים את תרגום **אותלו**.

וני רכטר

מוסיקה מקורית

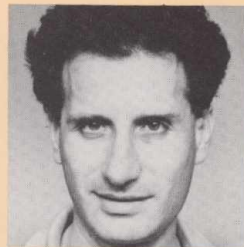
נולד בתל-אביב. היה חבר בלהקת "כוורת". כתב ועיבד לזמרים רבים, ביניהם: אריק איינשטיין, אסתר עופרים, יוסי בנאי, גידי גוב. כמו כן, כתב מוסיקה לתיאטרון ולמחול: **אגדה בחולות** (ענבל). בתיאטרון חיפה: **גוג ומגוג שאו, נפש יהודי, מלחמת טרויה לא תהיה, גטו, עלילות מקס ומוריץ, סינדרום ירושלים ומרד המתים**. בתיאטרון הקאמרי: **כולם רוצים לחיות, מקבת**. בהבימה: **שלומית ומלאכת החיים**.

בי-יונה בואנו (במבי)

תאורה

עיצב את התאורה למופעים המוסיקליים של שלום חנוך, אריק איינשטיין, מתי כספי, שלמה ארצי, עפרה חזה, רמי קליינשטיין, יהודית רביץ ועוד. בתקופת שהותו באנגליה עיצב את התאורה למופע של מייק אולדפילד, למופע של רוג'ר ווטर्स מהפינק פלויד, לוידיאו של קייט בוש ולמופעים: MEATLOAF CURE, GO WEST ועוד. בין היתר עיצב את התאורה לקונצרט של התזמורת הפילהרמונית במצדה ובכיר מלכי-ישראל, לאופרה **יונה** ולאופרת הרוק **מאמי**. בתיאטרון הקאמרי עיצב את התאורה להצגה **מקבת**.

שה שטרנפלד

תפאורה

יליד הארץ. בוגר המגמה לעיצוב במה באוניברסיטת ת"א. מ-1972 מעצב תפאורה בכל התיאטרונים ולהקות המחול בארץ. ב-1975 קיבל מילגת השתלמות מקרן תרבות אמריקה-ישראל. לאחרונה עיצב את הבמות להצגות הבאות: **האב** בהבימה, **מקבת, המלט, להרוג את הזמן, הגיגולו מקונגו** בתיאטרון הקאמרי, **דו קרב** בחאן ונפלאות הקרקס בתיאטרון לנוער בפסטיבל ישראל. בתיאטרון באר-שבע עיצב תפאורה להצגות: **עושה הנפלאות, מלקולם הקטן, אנדורה, תמונות ציד וברווז הפרא**.

ידי גולן

תלבושות

סיימה תואר שני בעיצוב באוניברסיטת תל-אביב, שם עיצבה תלבושות להצגות **ירמה והערב אימפרוביזציה**. בבית-צבי: **כובע הקש האיטלקי, המלט, שיר לך אשיר, כנר על הגג, טופז, כטוב בעיניכם, אדם הוא אדם וטעם הדבש**. בחאן הירושלמי: **רופא בעל כורחו**. לאחרונה בבית-ליסין: **מיס דייזי**. בתיאטרון באר-שבע: **קומדיה של טעויות, הביצה, שם המשחק ומפיסטו**.

השחקנים

(לפי סדר הא"ב)

אורי אברהמי

בוגר בית הספר למשחק בית-צבי. שיחק בתיאטרון החאן הירושלמי בהצגות: **משרתם של שני אדונים**, **רשומון**, **מעשה נורא**, **ג'ונגל הכרד**, **וולפונה** ועוד. השתתף בהצגה **בי"ס למוקיונים**. הופיע בתיאטרון הקאמרי בהצגות: **ילדי הירח**, **אדם הוא אדם** ועוד.

בתיאטרון בית-ליסין בהצגות **קשר אייר** ו**אחד משלנו**. בתיאטרון הבימה **סג'ר**, **בונקר**, **מאחורי הגדר**, **בבתא**, **טירונות**, **החווה**. בטלוויזיה הופיע במסגרת **זהו זה** וב**ספרים מספרים**. בתיאטרון באר-שבע השתתף בהצגות: **קומדיה של טעויות** (דרומיו), **שם המשחק** (אבי אושרוב) ו**דון ז'ואן** (סגנרל).

רון אלכסנדר

בוגר בית ספר למשחק בית-צבי 1987. השתתף בסרט **פצעי בגרות** 80 בתפקיד שרון, בסדרה דרמטית בטלוויזיה **חדר מורים** בתפקיד מוליס ובהצגות ילדים. השתתף בתיאטרון באר-שבע בהצגות **ברוז הפרא**, **מותו של סוכן**, **עקרונות הכתיבה וקומדיה של טעויות**. בתיאטרון הספרייה: **ההבטחה**. השתתף לאחרונה בסרט הקולנוע **אחד משלנו** בתפקיד ראשי (רפא). משתתף כיום בהצגה **מפיסטו** (האנס מיקלש) בתיאטרון באר-שבע.

רוריה אלבק

בוגרת בית הספר למשחק בית צבי 1986. תפקידה הראשון בתיאטרון הבימה היה מאשה **במעגל הגיר הקווקזי**. במסגרת בית צבי השתתפה בהצגות **רכבת תחתית** (לולה), **הזונה המכובדת** (ליז). לאחרונה גילמה את יפעת בגן **ריקי** ואת מירה **באדם** בתיאטרון הבימה.

רפובובסקי (בבה) ברקוביץ

עלה ארצה מרומניה בשנת 1989. בוגר הסטודיו לתיאטרון בבוקרשט רומניה. נמנה על שחקני התיאטרון האידי הממלכתי ברומניה משנת 1957 ועד עליתו ארצה. גילם תפקידים ראשיים בהצגות:

רשימותיו של מטורף (פופרישקין), **יעקובובסקי והאלוף משנה** (יעקובובסקי), **המוכה** (המוכה), **המכשפה** (מכשפה), **דיאוג'נה הכלב** (דיאוג'נה) ועוד. כתב את ההצגות **על בחור ובחורה**, **מאלאטרי ובטוקמורו** אותן גם ביים. כמו כן כתב את ההצגות: **מחשבה דימעה וחיוך**, **בין קפטן וסמוקינג**, ו**כל זאת אהבה גדולה**.

בימים אלו הצטרף לצוות שחקני התיאטרון העירוני באר-שבע ומשתתף בהצגה **מפיסטו**.

לבי גבריאל

בוגר בית הספר למשחק בית-צבי 1986. שיחק בתפקיד פרנסיס בסרט **חימו מלך ירושלים**. בתיאטרון באר-שבע השתתף בהצגות **אותו ואת בנו** (יעקב), **אילוף הסוררת** (הורטנסיו), **אהובת החייל** (צ'ארלי), **מותו של סוכן** (הפי), **הנפש הטובה מסצ'ואן**, **דני והים הכחול** (דני), **קומדיה של טעויות** ו**בורגנים** (ניל). בימים אלו משתתף בהצגה **מפיסטו**.

תן דטנר

הופיע ברבות מהצגות תיאטרון באר-שבע ביניהן: **חיים בתיאטרון**, **מדובר בורדים**, **סקאפינו** (סקאפינו), **אופרת הקבצנים** (מקהית), **השטן במוסקבה** (קורובייב), **אליל ההמונים** (לני בראון), **הספר מסביליה** (הרון אלמאוייה), **מקהלת אי הסכמה** (גאי גינס), **אילוף הסוררת** (פטרקיו) ו**הביצה** (אמיל מאגייס). בשנת 1982 שיחק בתיאטרון החאן בהצגות **גימפל תם** (גימפל) ו**אגדת חורף**. קאמרי: **רולטה צרפתית**. בבית-ליסין: **סימור אהבה בשלושה פרקים**. בהבימה: **פרוד זמני וניסים**. ו**נפלאות בקופסאות שימורים**. חציו של צמד הבטלנים אשר זכה במקום הראשון בתחרות הקדם ארוויזיון 1988 ויצג את ישראל בתחרות הארוויזיון בבלגיה. השתתף בתוכנית הבידור **הבטלנים בתכניתם** ובסרט **עבודה בעיניים**. השתתף בהפקות הטלוויזיה: **החתול שמיל ורחוב סומסום**. כיום מככב בתוכנית **תופסים ראש**, ומשתתף בהצגה **מפיסטו** (הנדריק הפגן) בתיאטרון באר-שבע.

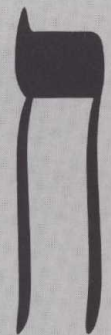
יאת גורן

ילידת הארץ. בוגרת בית-צבי. שחקה ארבע עונות בתיאטרון באר-שבע. בין ההפקות בהן השתתפה: **ליר** (קורדליה), **שחף** (מאשה), **קברט ברכט**, **עמודי החברה**, **השטן במוסקבה**, **ברכה** (ברכה), **שאלה של גאוגרפיה** (דאשה), **דון ז'ואן חוזר מהמלחמה**, **חלום ליל קיץ** (הלנה), **מיזטרופ** (אראנו), **אותו ואת בנו**, **המתאבד**, **גיסתו של גולדין**. תפקידיה בהבימה: **בבתא** (אגריפינה) **בית ספר לנשים** (אנייס), **גן הדובדבנים** (וואריה) ו**סוף ההתחלה**. גילמה את שן טה ושוי טה **בהנפש הטובה מסצ'ואן** קופרודוקציה של תיאטרון באר-שבע והבימה.

גית דסברג

בוגרת בית-צבי 86. שיחקה בתיאטרון באר-שבע בשנים 89-87 והשתתפה בהצגות: **על קלות דעת** ו**צביעות**, **אילוף הסוררת** (ביאנקה), **תזמורת על תנאי**, **מקהלת אי הסכמה**, **תמונות ציד**, **דודתו של צ'רלי**, **קומדיה של טעויות** ו**בורגנים** (צווטאבה). בתיאטרון החאן הירושלמי: **אביב מתעורר**, **הרופא בעל כורחו** (אשת הרופא). פסטיבל עכו 88: **עדיף היה להשאר בחיים** - הצגה שזכתה בפרס ראשון. תיאטרון לנוער: **מעלה קרחות**. תיאטרון הסמטה: **הגן הציבורי**. השתתפה בהצגות ילדים נוספות ובתוכניות טלוויזיה. כיום משתתפת בהצגה **מפיסטו** בתיאטרון באר-שבע.

פי וינשטרוקן

בוגר בית הספר למשחק בית-צבי 1990. שיחק בתיאטרון חיפה לפני גיוסו לצה"ל בהצגות: **הניצול** (יאצק), **מלחמת טרויה לא תהיה** (פאריס), **גטו** (ינקל) ועוד. שירת בלהקת פיקוד צפון 1986/7. בפסטיבל המוסיקה הקאמרית בגליל באוגוסט 1990, שחק את החייל **במעשה בחייל** של סטרווינסקי.

רק חסמן

יליד רוסיה, שם שיחק שנים רבות בתיאטרון הממלכתי בוילנה ובסרטים שונים. עלה ארצה בשנת 1980 והצטרף לתיאטרון באר-שבע. שיחק בהצגות רבות, ביניהן: **שש נפשות מחפשות מחבר**, **אגדות מיערות וינה**, **דה**, **יונו והטווס**, **תופים בלילה**, **ליר**, **בליר**, **עמודי החברה**, **השחף** (וולנד), **השטן במוסקבה**, **איש הפיל**, **קומיקאים**, **המיוזנטרופ**, **חלום ליל קיץ**, **שאלה של גאוגרפיה** (גרישה), **אותו ואת בנו** (מושקי פירפונטוב), **המתאבד**, **מקהלת אי הסכמה**, **אילוף הסוררת** (בפטיסטה), **רק בימי ראשון** (קופר), **ברווז הפרא**, **מותו של סוכן** (ווילי לומן), **הנפש הטובה מסצ'ואן**, **קומדיה של טעויות** (סוליניוס), **רוחות** (פסטור מנדרס) ו**דון ג'ואן** (דון לואיס). בימים אלו משתתף בהצגות **מפיסטו** (אוסקר קרוגה) ו**אביב מאוחר** (רודין ניקולאייביץ).

מוליך יפרח

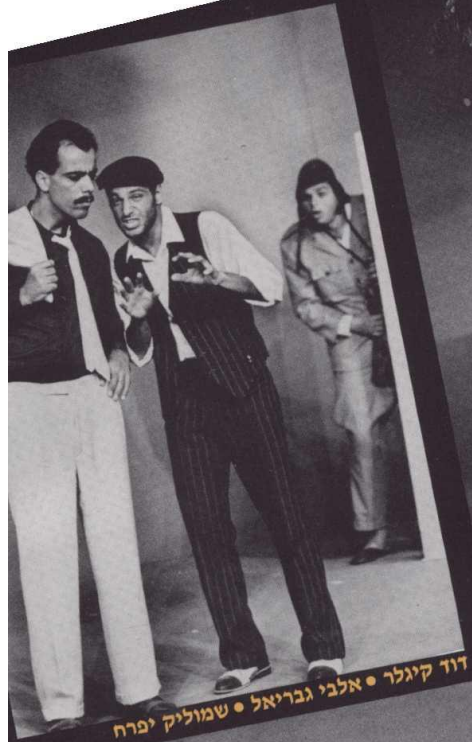
בוגר בית-הספר למשחק בית-צבי 1990. זהו תפקידו הראשון על הבמה המקצועית.

וגו ירדן

בוגר מחזור ראשון בבית הספר למשחק בית-צבי. שיחק בתיאטרונים: האהל, תיאטרון העונות, בימות, חיפה. משחק בתיאטרון באר-שבע מאז הקמתו, בין ההצגות בהן השתתף: **רופא בעל כורחו**, **סיפור גן חיות**, **הצל**, **הלילה ה-12**, **העולם שבו אנו חיים**, **אנדורה**, **ראש העיר הבא**, **אביב מתעורר**, **יונו והטווס**, **המלך הצבי**, **השטן במוסקבה**, **ברכה**, **כותרת ראשית**, **חלום ליל קיץ**, **צריך פיאט בחיים**, **אותו ואת בנו**, **המתאבד**, **הספר מסיביליה** (בארטולו), **אילוף הסוררת** (גרומיו), **תמונות צייד** (עצם), **רק בימי ראשון** (איילוט), **ברווז הפרא**, **מותו של סוכן**, **דודתו של צ'רלי** (ספטיגיו), **הנפש הטובה מסצ'ואן**, **קומדיה של טעויות**, **טובת המולדת** (ג'ון וייס), **הביצה** (ראפאר) ו**בורגנים** (פרצ'יחין). בימים אלו משתתף בהצגה **מפיסטו** (צואר).

דוה עדני

בוגרת בית-הספר למשחק בית-צבי 1990. זהו תפקידה הראשון על הבמה המקצועית.

דוד קיגלר • אלבי גבריאל • שמוליק יפרח

הוגו ירדן • אבי פניני

קיגלר • לופו (בבה) ברקוביץ

Beer-Sheva Municipal Theatre

MUCH ADO ABOUT NOTHING

by: **William Shakespeare**

Translated by: **T. Carmi**

Directed by: **Michael Gurevitz**

Set Desingned by: **Moshe Sternfeld**

Costume Disigned by: **Didi Golan**

Music by: **Yoni Rechter**

Lighting by: **Avi-Yona Bueno (Bambi)**

Cast:

Uri Avrahami - Don Pedro

Bruria Albeck - Margaret

Sharon Alexander - Claudio

Lupo (Bebe) Berkovici - Gurad

Elbi Gavriel - Borachio

Liat Goren - Beatrice

Nathan Datner - Benedick

Hagit Dasberg - Ursula

Rafi Winestock - Balthasar

Mark Hassman - Leonato

Shmulik Yifrach - Conarde

Hugo Yarden - Dogberry

Adva Edni - Hero

Ariel Furman - Don Gohn

Avi Pnini - Verges

David Kigler - Guard, Clerk

Shabtay Konorty - Antonio

Nahum Shalit - Priest, Guard

BEER SHEVA MUNICIPAL THEATRE

MUCH ADO ABOUT
NOTHING

By William Shakespeare

BEER SHEVA MUNICIPAL THEATRE

MUCH ADO ABOUT
NOTHING

By William Shakespeare